

Artikel 39 giver konsulære repræsentationer ret til at opkræve gebyr og afgifter for tjenstlige handlinger. Disse indtægter kan ikke beskattes af modtagerstaten.

Afsnit 2.

Lettelser, forrettigheder og immuniteter for udsendte konsulatsebedsmænd og andre konsultatsmedlemmer.

Artikel 40 fastslår, at modtagerstaten skal behandle konsulatsebedsmænd med skyldig respekt og træffe rimelige forholdsregler for at forhindre angreb på dem.

Artikel 41 sikrer ifølge stk. 1 konsulatsebedsmænd mod anholdelse eller varetægtsfængsling, undtagen i tilfælde, hvor de er anklaget for grove forbrydelser, og kendelse er afsagt af den kompetente juridiske myndighed.

I stk. 2 fastslås, at konsulatsebedsmænd ikke må fængsles, medmindre dette sker for at fuldbyrde en endelig retskendelse.

Såfremt der indledes straffesag, skal den pågældende konsulatsebedsmand ifølge stk. 3 give møde for myndighederne, men sagen skal dog føres med den respekt, der tilkommer ham i kraft af hans stilling. Sagerne skal fremmes mest muligt.

Ifølge artikel 42 har modtagerstaten underrettespligt, såfremt et konsultatsmedlem eller en konsultatschef anholdes.

Artikel 43 indeholder regler om immunitet for konsulatsebedsmænd og medlemmer af den administrative og tekniske stab. De pågældende er fritaget for modtagerlandets jurisdiktion, for så vidt angår tjenestehandlinger.

Undtagelse gælder ifølge stk. 2 i tilfælde, hvor en konsulatsebedsmand eller funktionær tjenstligt har indgået en kontrakt uden udtrykkeligt eller indirekte at lade trediepart forstå, at han har handlet på udsenderstatens vegne.

Endvidere er der som en vigtig nydannelse i folkeretten taget forbehold over for civiletslige sager, hvor trediepart anlægger sag i anledning af skade, der er forvoldt ved et ulykkestilfælde i modtagerstaten af et motorkøretøj, skib eller luftfartøj.

Artikel 44 indeholder i stk. 1 bestemmelser, hvorefter konsultatsmedlemmer har pligt til at være vidne under retssager eller i administrative sager. Hvis en konsulatsebedsmand imidlertid nægter at være vidne, kan der ikke anvendes tvangs- eller strafforanstaltninger imod ham.

Ifølge stk. 2 skal vidneforklaringer kunne afgives på en sådan måde, at man ikke griber forstyrrende ind i varetagelsen af embedsmandens opgaver. Vidneforklaringen kan således, når det er muligt, opta-

ges på hans bopæl, på konsulatet eller ved afgivelse af en skriftlig udtalelse. Retsplejelovens § 877, stk. 2, nr. 4 indeholder hjemmel til sådanne udenretlige erklærings afgivelse.

Ifølge artikel 45 kan udsenderstaten give afkald på den immunitet, der tilkommer konsultatsmedlemmer i medfør af artiklerne 41, 43 og 44. Afkald skal være udtrykkeligt. Anlægger en konsulatsebedsmand eller -funktionær imidlertid selv sag, afskæres han ifølge stk. 3 fra at påberåbe sig sin immunitet over for modkrav, der er forbundet med et oprindeligt krav.

Artikel 46 indeholder bestemmelser, hvorefter konsulatsebedsmænd og -funktionærer samt de til deres husstand hørende familiemedlemmer er undtaget fra opholdsstatens regler om registrering af udlændinge samt indhentelse af opholdstilladelse.

Forbehold tages i stk. 3 over for konsultatsfunktionærer, som ikke har varig ansættelse eller som har anden beskæftigelse i modtagerstaten.

Alle konsultatsmedlemmer skal ifølge artikel 47 være fritaget for at søge arbejdstilladelse. Det samme gælder de pågældendes private tjenestefolk, såfremt de udelukkende er beskæftiget hos dem.

I artikel 48 bestemmes, at konsultatsmedlemmer samt familiemedlemmer tilhørende deres husstand er fritaget for de i modtagerstaten evt. gældende bestemmelser om social tryghed. Det samme gælder de hos dem ansatte tjenestefolk under forudsætning af, at de udelukkende er beskæftiget der, og at de hverken er statsborgere modtagerstaten eller har fast bopæl i denne, samt at de omfattes af en social tryghedsordning i udsenderstaten eller i trediestat. Beskæftiger konsultatsmedlemmer personale, der herefter ikke er fritaget for de ovennævnte forpligtelser, skal han opfylde de krav, der stilles i modtagerstaten til arbejdsgivere herom. Fritagelsen skal ikke udelukke frivillig deltagelse i sociale tryghedsordninger.

Artikel 49 indeholder i stk. 1 bestemmelse om, at konsulatsebedsmænd og -funktionærer samt de til deres husstand hørende familiemedlemmer er fritaget for alle afgifter og skatter, personlige samt ejendomsskatter, stats-, ams- eller kommuneskatter. Skattefritagelsen omfatter dog ikke indirekte skatter, som normalt indregnes i prisen på varer og tjenesteydelser, som eksempelvis meromsætningsafgift (MOMS). Afgifter og skatter skal betales af privat fast ejendom i modtagerstaten, medmindre den pågældende besidder den på udsenderstatens vegne til brug for repræsentationen. Der skal heller ikke gives fritagelse for dødsbo- og arveafgifter (se dog artikel 51, litra b), skat på visse private indkomster, afgifter opkrævet for bestemte tjenesteydelser, ting-